

မိတ်ကုသင်စာပေ

သရဝဏ်(ဖြေ့) ကမ္ဘာပတ်၍ ကုလားထိုင်ရှာခြင်း

နှင့် ရသဝတ္ထုတိုများ

ကမ္ဘာပတ်၍ ကုလားထိုင်ရှာခြင်း

“မရောက်သေးဘူးလားကွ”

“ရောက်တော့မှာ ပါ”

“အမြန်ရောက်မှ ဖြစ်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... မကြာဘူး ရောက်မှာ ပါ”

အထက်ပါစကားများမှာ ကျွန်တော်နှင့် တိုးရစ်ကြီးတစ်ဦး အပြန်အလှန် ပြောနေကြသော စကားများ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဧည့်လမ်းညွှန်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည် မှာ အမေရိကန်နိုင်ငံသား အသက် ၆၀ အရွယ် အဘိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေဆိုသကဲ့သို့ ထိုအဘိုးကြီးမှာ ထူးဆန်းသော တိုးရစ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

သူ မြန်မာနိုင်ငံကို စရောက်သောနေ့က ရန်ကုန်လေဆိပ်မှာ ကျွန်တော် သွားကြိုရသည်။ နိုင်ငံခြားသားများ သည် သူ့ကို လာကြိုသော ဧည့်လမ်းညွှန်ကိုတွေ့လျှင် များ သောအားဖြင့် သာကြောင်းမကြောင်း ရာသီဥတုအကြောင်း လည်ပတ်ကြည့်ရှုမည့် မြို့များ အကြောင်းကို ပြောလေ့ ရှိသော်လည်း ယခုဧည့်သည် ကမူ ကျွန်တော့်ကို တွေ့သည် နှင့် သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ဓါတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို ထုတ်ပြကာ...

“ဒါကို မင်း ဖြင်ဖူးသလား။ မင်းတို့ နိုင်ငံမှာ ရှိတာ သေချာလား။”

ဟု အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ မေး၏။ သူပြသော ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ရယ်ချင်သွားသည် ။ အံ့လည်း အံ့ဩမိသည် ။ ဓာတ်ပုံမှာ အခြားမဟုတ်။ မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်း နယ်မြို့များ တွင် အများအားဖြင့် တွေ့ရတတ်သည့် ထန်းသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး၏ ပုံပင်ဖြစ်သည် ။ ဤပက်လက်ကုလားထိုင်ကို ဓာတ်ပုံ အကျအနစ် ရိုက်၍ ခရီးရောက်မဆိုက် လေဆိပ်မှာ ထုတ်ပြနေသော နိုင်ငံခြားသားကြီးကို အံ့ဩမိသော်လည်း ကျွန်တော် ဘာမှ စောဒကမတက်ဘဲ...

“မြင်ဖူးပါတယ်။ ဒါမျိုးတွေ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ အများကြီးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ပါသည် ။

“ဒါမျိုး ငါ ဝယ်ချင်တယ်။ လိုက်ပို့ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ရောင်းတဲ့ နေရာရောက်ရင် ပြောပါမယ်”

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်သည် ထိုနိုင်ငံခြားသားကြီးနှင့် မန္တလေးသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့သည် ။ မန္တလေးလေဆိပ်သို့ ရောက်သည် နှင့် အမရပူရသို့ တန်းသွားကာ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတွင် ဆွမ်းစားနေသော သံဃာတော်များ ၏ မြင်ကွင်းကို ပြသပါသည် ။ များသောအားဖြင့် နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည် များ သည် သူတို့ နိုင်ငံတွင် မမြင်ဖူးသော ကြုံတောင့်ကြုံခဲ သံဃာအစုအဝေးကြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် စီတန်း၍ ဆွမ်းစားဆောင်သို့ ကြွလာကြသော မြင်ကွင်းကို မြင်လျှင် အထူးအံ့ဩဝမ်းမြောက်၍ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်ကြ၊ ရှုကြ၊ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်း တင်ကြစမြဲ ဖြစ်ပါသည် ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဧည့်သည်တော့ မပါပါ။ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန်သာကြည့်ပြီး သွားကြမယ်ဟု ပြောပါသည် ။ ကျေနပ်လောက်အောင် မပြလိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်ပင် အားမရပါ။

ထို့နောက် တောင်သမန်အင်းကို ဖြတ်ကျော်ဆောက်လုပ်ထားသော ကမ္ဘာကျော် ဦးပိန်တံတားကို ပြပါသည်။ ။ ၎င်းတံတားကို ပုဂံမင်းလက်ထက် ၁၈၄၉ တွင် မြို့စာရေးဦးပိန် တာဝန်ယူတည်ဆောက်၍ ဦးပိန်တံတားဟု ကျော်ကြားကြောင်း၊ အင်းဝနန်းတော်ဟောင်းမှ ကျွန်းသစ်တိုင်ဟောင်းများကို သယ်ယူရွှေ့ပြောင်းပြီး တည်ဆောက်ထားကြောင်း၊ တံတားအရှည် (၃၉၆၇) ပေ ရှည်လျားကြောင်း၊ တိုင်လုံးပေါင်း ၁၀၈၆ တိုင်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားကြောင်း စသည် ဖြင့် ရှင်းပြပြီး တံတားတစ်ဖက်သို့ ရောက်အောင် လမ်းလျှောက်လိုက လျှောက်နိုင်သလောက် လျှောက်ရန် ကျွန်တော်က ရှင်းပြပါသည်။ ။ ထိုအခါ တိုးရစ်ကြီးက တော်ပါပြီကွာဟု သာ တိုတိုတုတ်တုတ် မှတ်ချက်ချပါသည်။ ။ ဧည့်သည် ကို စိတ်ကြိုက်မပြသရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သိပ်ပြီး စိတ်မချမ်းမြေ့ပါ။ ။ ငါ့ဝန်ဆောင်မှု ဘာမှားနေသလဲဟု သာ တွေးနေမိပါသည်။ ။

မဟာဂန္ဓာရုံနှင့် ဦးပိန်တံတားကို မကြိုက်လည်း အင်းဝမြို့ဟောင်းကိုတော့ဖြင့် မြင်းလှည်းလည်း မစီးရ၊ ရှေးဟောင်းဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးလည်း ကြည့်ရ၊ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ကိုလည်း ကူးတို့ ဖြင့် ကူးရသဖြင့် သူ ကြိုက်မှာ ပဲဟု ယူဆကာ ကျွန်တော်က သူ့ကို အင်းဝဘက်သို့ ခေါ်လာပါသည်။ ။

“အခု ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ မစ္စတာညီ”

“အင်းဝကို သွားနေတာပါခင်ဗျာ”

“ငါပြောတဲ့ ကုလားထိုင်ရောင်းတဲ့ နေရာ မရောက်သေးဘူးလား”

“အင်းဝပြီးရင် စစ်ကိုင်းကို သွားမယ်။ စစ်ကိုင်းကောင်းမှုတော်ဘုရားကို သွားတဲ့ လမ်းမှာ လူကြီးမင်း လိုချင်တဲ့ ကုလားထိုင် လိုသလောက် ဝယ်လို့ ရပါပြီ”

တိုးရစ်ကြီးသည် စိတ်တိုလာဟန်ပြုလျက်...

“ဒါဆို အင်းဝ သွားမနေနဲ့ တော့။ စစ်ကိုင်းကိုပဲ တန်းသွားပါလား။”

“အချိန်ရပါတယ် ခင်ဗျား။ ကြုံတုန်း အင်းဝရဲ့ အလှကို ခံစားစေချင်ပါတယ်။ ပြီးမှ စစ်ကိုင်းကို သွားပေါ့။ အင်းဝဟာဆိုရင် မြန်မာရာဇဝင်ရဲ့ ...”

“တော်ပြီ မစ္စတာညီ... ကျုပ် ဒီကိုလာရတဲ့ အဓိကအချက်ဟာ ဘုရားဖူးဖို့ ၊ လည်ဖို့ ပတ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ။ ကုလားထိုင်ဝယ်ဖို့ ပဲ။ အဲဒါကိုဝယ်ပြီးမှ ကျုပ် စိတ်ချမ်းသာမယ်။ ကျန်တဲ့ ဘုရားတွေကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်ဖူးနိုင်မယ်။ ကဲ... ကျုပ် ဘာလို့ ဒီလိုပြောနေရတယ်ဆိုတာ သိအောင် ကျုပ်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို နည်းနည်းလောက် ပြောပြပါရစေ။ နားထောင်မလား။”

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားကာ နားထောင်ပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်ပါသည် ။ အောက်ပါအကြောင်းအရာများ သည် တိုးရစ်ကြီး မစ္စတာဂျွန်စမစ်မှ ကျွန်တော့်အား ပြောပြခဲ့သော အကြောင်းအရာများ ဖြစ်သည် ။

*

ကျုပ်နာမည် ဂျွန်စမစ်။ အသက်က ၆၁ နှစ်ရှိပြီ။ ကျုပ်ဘဝဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ချမ်းသာပြည့်စုံခဲ့တယ်။ ကျုပ်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဒီကောင်က သူငယ်ချင်းကောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ကျုပ် ငယ်ငယ်ကတည်းက အရာရာမှာ ကျုပ်ကို လိုက်ပြိုင်နေတဲ့ ကောင်ပဲ။ ကျောင်းမှာ စာပြိုင်တယ်၊ ကစားစရာ ပြိုင်တယ်။ ယုတ်စွအဆုံး ကျုပ်ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကိုတောင် သူက အပြိုင် လိုက်ပိုးတယ်။

ဒီကောင့်နာမည်က စတီဗင် တဲ့ ။ စတီဗင်နဲ့ ကျုပ်ဟာ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ပေမဲ့ သိပ်ပြီးချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေတော့ မဟုတ်ဘူး ။ အထက်တန်းအောင်ပြီး ကောလိပ်ရောက်တော့လည်း ကျုပ်လျှောက်တဲ့ ကျောင်းကို ဒီကောင်က လိုက်လျှောက်တယ်။ အဆိုးဆုံးက ကျုပ်ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေး နန်စီကို သူကပါ ဇွတ်လိုက်ကြိုက်တာပဲ။ အစကတော့ ကျုပ်လည်း ဒီကောင်ကို ဒီလောက် အမြင်မကတ်ပါဘူး ။ ရည်းစားလုဘက် ဖြစ်လာတော့မှ ပိုပြီးသောက်မြင်ကပ်လာတယ်ဗျာ။ တိုတိုပြောရရင် အချစ်ရေးမှာ ကျုပ်က နှာတစ်ဖျားသာပြီး နန်စီကို လက်ထပ်ယူနိုင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ဒီကောင်က ကျုပ်ကို ပြိုင်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး ။ ကပျက်ကယက် လုပ်တော့တာပဲဗျို့။ ကျုပ်နေတဲ့ အိမ်ရဲ့ ဘေးချင်းကပ်ခြံကို ဝယ်နေတယ်။ ကျုပ်လုပ်တဲ့ အာမခံ ကိုယ်စားလှယ်အလုပ်ကို တစ်မြို့ထဲမှာ ကုမ္ပဏီအပြိုင် ထောင်တယ်။ ကျုပ်ဖောက်သည် တွေကို ဈေးလျှော့ပေးပြီး လုယူတယ်။ ကျုပ်စီးတဲ့ ကားမျိုးကိုမှ ဝယ်စီးတယ်။ ကျုပ်ဆောက်တဲ့ ရေကူးကန်မျိုး လိုက်ဆောက်တယ်။ ကျုပ်စိုက်တဲ့ ပန်းခင်းမျိုး လိုက်တုတ်တယ်ဗျာ။ ဒီတော့ ကျုပ်ကလည်း သူရိုက်တဲ့ ဂေါက်ကွင်းထိသွားပြီး သူ့ထက်သာအောင် ဂျေ့စ်ရိုက်ပြတယ်ဗျာ။ သူဝတ်တာ၊ သူစားတာ၊ သူနေတာထက်သာအောင် အရွဲ့တိုက်ပြီး အရာရာလုပ်ပြလိုက်တယ်။ သူ ဆေးပြင်းလိပ်သောက်ရင် သူ့ထက်သာတဲ့ ကျူးဘားဆေးပြင်းလိပ်ကို ကျုပ် သောက်ပြတယ်ဗျာ။ များ သောအားဖြင့်တော့ ဒီကောင် ကျုပ်ကို မယှဉ်နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်က အသာရတာ များ ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က တစ်မျိုးထွင်လာတယ်ဗျာ။ တစ်နေ့ကျတော့ ညနေဘက် အလုပ်သိမ်းလို့ အိမ်ပြန်အလာမှာ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဒီ

ကောင့်ကို တွေ့တယ်ဗျာ။ ဒီကောင့်မျက်နှာက ‘မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ’။ ဒီနေ့မှ ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲဗျ။ ကျုပ်ကို ဟန်ပါပါ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်လို့ ။ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဟန်ပါပါ ဖွာနေသဗျ။ ဒါနဲ့ ဘာများ ထူးခြားသလဲလို့ ကြည့်လိုက်တော့... လားလား... သူထိုင်နေတဲ့ ကုလားထိုင်ဟာ ခါတိုင်းထိုင်နေကျ ဒရင်းဘက်လို့ ခေါ်တဲ့ ထိုင်ခုံမျိုး မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ထူးဆန်းတဲ့ ခုံတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဘာထိုင်ခုံလဲတော့ ရုတ်တရက် ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီနောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ ဒီကောင်ဟာ နေ့တိုင်းလိုလို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ခြံထဲဆင်းလာ၊ သူတပည့်တစ်ယောက်က ပက်လက်ကုလားထိုင်ကို သယ် လာပြီး ဟန်ရေးတပြပြနဲ့ အဆင်သင့် ချပေး၊ သူက ဝင်ထိုင်၊ ညနေကျ အိမ်ထဲကို ပြန်သယ်ပြီး သိမ်း။ ဒီလိုချည်း မျက်စိနောက်စရာ လုပ်နေတာကိုးဗျ။ ဒါနဲ့ ဒီထိုင်ခုံကို ကျုပ် အသာလေးချောင်းပြီး ဓာတ်ပုံခိုးရိုက်၊ မိတ်ဆွေတွေကို ကျိတ်စုံစမ်းခိုင်းတော့လည်း ဘယ်မှာ ရောင်းမှန်း ဘယ်သူမှ ရေရေရာရာ မပြောနိုင်ကြဘူးဗျာ။ ကုန်တိုက်တွေ၊ ရှေ့ပင်းစင်တာတွေလည်း နှံ့နေပြီ။ အင်တာနက်မှာ ရှာလို့ လည်း မတွေ့ဘူး။ ကျုပ်ဟာ သူ့ကို အရာရာ အနိုင်ယူနိုင်ပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ နှပ်ပစ်ခံရတော့တာပဲဗျာ။

ဒီတော့ သူတို့ အိမ်က ထမင်းချက်ကို ကျုပ်အိမ်ကထမင်းချက်ကတစ်ဆင့် ခင်အောင်ပေါင်း၊ အရက်တိုက်ပြီး ချောမော့မေးတော့မှ သူ့ဆရာက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာနဲ့ နေ့တိုင်း အသားယူပြီး ထိုင်နေတဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံဆိုတာ သိရတာဗျ။ သိသိချင်းပဲ ကျုပ်လည်း အချိန်မဆိုင်းဘဲ ခရီးစဉ်တစ်ခု အမြန်စီစဉ်လို့ မြန်မာနိုင်ငံကို ရောက်လာတာပဲ။ ကျုပ်ကို ကူညီမယ်မဟုတ်လား။

သူ့စကားကြားမှ ဒီလူကြီး၏ မဟာရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောပေါက် သွားတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အချိန်ဖြုန်းမနေတော့ဘဲ...

“ဟုတ်ပြီ... ခင်ဗျား သူ့ထက်သာစေရမယ်။ သူထိုင်နိုင်တာ ထန်းပ က်လက်ကုလားထိုင်ပဲ။ ကျွန်တော်က ထန်းကုလားထိုင်ရော၊ ဝါးကုလား ထိုင်ရော၊ ကြိမ်ကုလားထိုင်ရော လိုက်ပြမယ်ဗျာ။ ကြိုက်တာသာ ဝယ် သွားပေတော့”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကောင်းမှုတော်ဘုရားသို့ သွားရာလမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ကြိမ်ကုလားထိုင်များ ရောင်းသောဆိုင်များ သို့ ခေါ်သွားကာ သူအလိုရှိသော ကုလားထိုင်များကို ပြလိုက်၏။

“ဒါက ထန်းသား။ ဒါက ဝါးနဲ့ လုပ်ထားတာ။ ဒါက ကြိမ်ကုလားထိုင် ဗျာ”

နိုင်ငံခြားသားကြီး၏ မျက်နှာမှာ သိန်းတစ်ထောင် မင်္ဂလာစုံတွဲ ပေါ က်သူတစ်ယောက်လို ပြုံးနေတော့သည် ။ ယခင်အခါများ နှင့် ကွာလှပါ ဘိ။

“ကောင်းပြီ... ဈေးမဆစ်ဘူး။ ဝါးကုလားထိုင်တစ်ခု၊ ထန်းကုလား ထိုင် တစ်ခု... နှစ်မျိုးဝယ်မယ်။ တစ်ခုပဲ ဆောင်ရွက်ပေးပါ။ ဒီပက်လက် ကုလားထိုင်တွေကို တစ်စစီ ဖြုတ်ပေးပါ။ ကျုပ် ခရီးဆောင်အိတ်တွေထဲ ထည့်ယူသွားမယ်။ ဒီလို တစ်ခုချင်းဖြုတ်နေတာကို ဗီဒီယို ရိုက်ထားမယ် ။ အိမ်ရောက်မှ ဗီဒီယိုပြပြီး ပရိဘောဂဆရာတွေကို ပြန်တပ်ခိုင်းရမယ်”

ဟု ဆိုကာ ထန်းကုလားထိုင်နှင့် ဝါးကုလားထိုင်နှစ်လုံးကို ဆိုင်ရှင်မှ တစ်စစီ ဖြုတ်နေပုံကို သေသေချာချာ ဗီဒီယိုရိုက်ယူပေသည် ။ ၎င်းအပြ

င် စေတနာထက်သန်လာကာ...

“မစ္စတာဧည့်လမ်းညွှန်... ခင်ဗျားကိုလည်း ကျုပ် အမှတ်တရလက်ဆောင် ပေးမယ်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ယူပါ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ယူချင်စိတ်မရှိပါဘဲ သူ့ကို အားနာသဖြင့် ထန်းပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး လက်ခံခဲ့ရသေး၏။

★

“ဘာကြီး သယ်လာတာလဲ”

ကားပေါ်မှ ထန်းကုလားထိုင်ကြီးကို ချလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်မိန်းမက ဆီးမေးပါသည်။

“ဒီနေ့ပဲ နိုင်ငံခြားသားကို လေဆိပ်လိုက်ပို့လိုက်ပြီဟေ့။ သူပြန်သွားပြီ။ သိပ်ကျေနပ်သွားတယ်။ ငါ့ကိုလည်း တစ်(ပ်) (Tips) ကောင်းကောင်း ပေးသွားတယ်။ အဲဒီအပြင် ဒီကုလားထိုင်ကြီးကို လက်ဆောင်ပေးသွားတယ်ကွ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကုလားထိုင်နှစ်လုံး ဝယ်သွားတယ်”

“ကြံကြံဖန်ဖန် နိုင်ငံခြားကို ကုလားထိုင် သယ်ရတယ်လို့ ”

“သူ့အကြိုက်နဲ့ သူပေါ့ကွာ။ သူကလည်း သူ့အစွဲအလမ်းနဲ့ သူ၊ ငါကလည်း ငါ့အစွဲအလမ်းနဲ့ ငါပေါ့”

ချမ်းအေးသော ဒီဇင်ဘာနံနက်ခင်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်သားနှင့် မိန်းမသည် ခြံထဲဝယ် မီးဖိုကာ မီးလှုံနေကြပါသည်။ မိန်းမက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ ...

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရှင်က ဘာအစွဲအလမ်းရှိလို့ လဲ” ဟု မေးလိုက်

သည် ။

“ဘာအစွဲအလမ်းရှိရမလဲကွ။ မင်း နေ့တိုင်းထိုင်နေတဲ့ ဝါးပက်လက် ကုလားထိုင်လေးဟာ စုတ်လှပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ငါ လွှတ်မပစ်ရက်ဘူး မ ဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ မင်း သိလား”

“မသိဘူး။ ရှင် ကပ်စေးနှံပြီး လွှင့်မပစ်တာမဟုတ်လား”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာ လဲ။ ဒီကုလားထိုင်က နှလုံးသား အမှတ်တရပစ္စည်းကွ။ မင်း ငါ့ရည်းစားဟောင်း ခင်မိုးမိုးကို သိတယ်မဟုတ်လား။ သူနဲ့ ငါ ကြိုက်နေတုန်းက သူ ငါ့အိမ်ကို အမြဲလာတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူဟာ ဒီကုလားထိုင်လေးမှာ အမြဲတမ်းထိုင်တတ်တယ်ကွ။ ဒါကြောင့် ငါ လွှင့်မပစ်ရက်ဘဲ ခုထိ အမြတ်တနိုး သိမ်းထားတာ”

“ဘာ”

ကျွန်တော့်ဇနီး၏ ‘ဘာ’ မှာ ရန်ကုန်ကို နာဂစ်ဝင်စဉ် သွပ်ပြားများ လန်ထွက်သွားအောင် ပြင်းထန်သော လေမုန်တိုင်း၏ အသံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူလေ၏။

“ဪ... ဒါကြောင့် ရှင်က ဒီကုလားထိုင်အစုတ်ကို တွယ်တာမက်မောနေတာကိုး။ မကြုံအကြောင်းသိအောင် ပြရသေးတာပေါ့။ ကဲဟယ်...”

“ကုလားထိုင်ကိုတော့ ရန်မရှာပါနဲ့ ကွာ၊ သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

“ရှင် ဘာမှ ပြောမနေနဲ့ ”

ကျွန်တော့်မိန်းမသည် သူထိုင်နေသော ဝါးကုလားထိုင်အဟောင်းကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ကိုင်ပေါက်ပစ်ကာ တစ်စစ ချိုးဖျက်ပြီး မီးပုံထဲထည့်ကာ ထင်းဆိုက်ပစ်လိုက်ပါသည် ။

ကျွန်တော်က စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ မျက်ရည်များ ထွက်အောင်ပင် ရယ်
မောကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပေသည်။ ။ အစအနောက်သန်သော ကျွန်
တော်သည် ဇနီးသည် ကို ကျီစားသည့်အနေဖြင့် ရည်းစားဟောင်းနှင့်
ကုလားထိုင်ဇာတ်လမ်းကို လုပ်ကြံပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ တကယ်
တော့ ကျွန်တော့်ရည်းစားဟောင်း ခင်မိုးမိုးသည် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ တစ်
ခါမှ အလည်မလာဘူးပါ။ ဤကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လည်း တစ်ခါမှ မထိုင်
ခဲ့ဖူးပါ။

တကယ်တော့ ကုလားထိုင်သည် ကုလားထိုင်သာ ဖြစ်သည်။ ။

ကုလားထိုင်မှာ အပြစ်မရှိ။

ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ အစွဲအလမ်းတွေနှင့် ကြည့်ကြသူတွေအပေါ်မှာ
သာ မူတည်လေသည်။ ။

*

ကျွန်တော်သိသော အရူးများ

ကျွန်တော်နေထိုင်သော မြို့ကလေးမှာ အရူးများ ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော မြို့ကလေး တစ်မြို့တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် အခြားသော မြို့ကလေးများ လိုပင် မြို့၏ အမှတ်သင်္ကေတသဖွယ် ဖြစ်နေသော စိတ္တဇဝေဒနာသည် အချို့တော့ ရှိခဲ့လေသည် ။ မြို့တစ်မြို့၏ သမိုင်းကို ပြန်ပြောသောအခါ များ စွာသောသူတို့ သည် မြို့ကလေးမှ မွေးထုတ်လိုက်သော နိုင်ငံကျော်ပုဂ္ဂိုလ်များ ၊ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်ကြသော လင်းလက်နေသည့် ကြယ်တာရာများကို စာဖွဲ့ကြသည် သာ များ ပါသည် ။ ကျွန်တော်တော့ ကောင်းကင်ထက်က ကြယ်တာရာများကို စိတ်ဝင်စားသလို သမိုင်းမြစ်ကြီး၏ တစ်နေရာ၌ လူတို့ ၏ မေ့လျော့ခြင်းကို ခံနေရသည့် အမှိုက်ဗေဒါများကိုလည်း စိတ်ဝင်စားပါသည် ။ ဧရာဝတီမြစ်၏ စတုတ္ထမြစ်ကျဉ်းရှိရာ မြို့ကလေး၌ ကျွန်တော် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော မမေ့နိုင်ဖွယ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များ အနက် အောက်ပါပုဂ္ဂိုလ်များ လည်း ပါဝင်ပါသည် ။ သူတို့ သည် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းက သတ်မှတ်လက်ခံထားသော စံနှုန်းများ နှင့် သွက်သွက်ခါ လွဲချော်နေကြသူများ (ဝါ) ရူးသွပ်နေကြသူများ ဖြစ်ကြပါသည် ။

ပထမပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဂျပန်ငပု ဖြစ်သည် ။ ဤနာမည်သည် သူ၏ နာမည်အရင်း ဟုတ်ပုံမရမှန်း ကြီးပြင်းလာသောအခါမှ နားလည်မိသည် ။ သို့သော် သူ့ကို တစ်မြို့လုံးက ဂျပန်ငပုဟု ပင် သိကြပါသည် ။ ဤနာမည်သည် သူနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်လှသည် ဟု ကလေးဘဝကပင် ကျွန်တော်

သဘောတူခဲ့သည်။ ။ သူ၏ အရပ်မှာ သူ၏ အသက်နှင့်စာလျှင် အလွန်ပူ
ပါသည်။ ။ လေးပေ သာသာလောက်ပဲ ရှိမည်ထင်သည်။ ။ အသက်ကိုမူ ခ
န့်မှန်း၍ မရ။ ၃၀ နှင့် ၄၀ ကြား ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ။ သူသည် နို့ဆီ
ခွက်များ ၊ ဟန်းကောထမင်းချိုင့်၊ ရေဘူး၊ ရေခွက်၊ အဝတ်များ ၊
စောင်များ ၊ တိုလီမိုလီများ ပါဝင်သော အဝတ်ထုပ်ကြီးကို ၅ပေခန့်ရှည်
သော ဝါးလုံးတစ်လုံးတွင် စွပ်လျက် ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းပြီး တစ်လမ်းဝင်
တစ်လမ်းထွက် လျှောက်သွားနေတတ်သည်။ ။ ကလေးဘဝက ကျွန်
တော် သူ့ကို လမ်းပေါ်တွင် မကြာခဏ တွေ့ဖူးသော်လည်း သူ
စကားပြောတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသဖြင့် စကားမပြောတတ်သူ အ
တစ်ဦးဟု မှတ်ယူမိသည်။ ။ (မြန်မာစကား မပြောတတ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်
ပါသည်။) သူ၏ မျက်နှာမှာ ဂျပန်တစ်ယောက်နှင့် လွန်စွာတူသဖြင့် စ
စ်ရှုံး၍ ကျန်ရစ်ပြီး ဦးနှောက်ပျက်နေသူ ဂျပန်စစ်သားတစ်ဦးဟု အများ
က ခန့်မှန်းကြသည်။ ။ တချို့က ဂျပန်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသူတစ်ယောက်
သာ ဖြစ်မည်ဟု ထင်ကြေးပေးကြ၏။ သို့သော် မည်သူကမျှ သူ၏ ဇာတိ
ဇာစ်မြစ်ကို ဂနသေချာစွာ မသိကြပါ။ ကျွန်တော် သိမိလိုက်သမျှဆိုလျှင်
ထို ကိုလူပုဆိုသောလူသည် အဝတ်ထုပ်ကြီးကို တုတ်နှင့်လျှိုထမ်းပြီး
ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွား နေတတ်သည် မှ တစ်ပါး အခြား မည်သ
ည့်အလုပ်ကိုမှ မည်မည်ရရ လုပ်သည် ကို မတွေ့ဖူးပါ။ လူတွေက သ
နား၍ ပေးလျှင် ကျွေးလျှင် သူ စားသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆန်တွေဘာ
တွေရလျှင် လမ်းဘေးနေရာကောင်းကောင်း တွင် မီးဖိုကာ
ဟန်းကောဖြင့် ထမင်းချက်စားနေတတ်ပါသည်။ ။ (သူ၏ စုံစီနဖာထည့်
သော အဝတ်အိတ်ကြီးထဲတွင် မီးခြစ်၊ ဓား၊ နားဖာကလော် စသော ပစ္စ
ည်းများ အစုံပါတတ်သည်။) သူ့ကို အရူးတစ်ယောက်ထက် လူထူးဆန်း
တစ်ယောက်ဟု လူတွေက သတ်မှတ်ကြသည်။ ။ သူသည် တကယ်ပဲ ယ

ဥယျာဉ်လေးနှင့် ရူးနေသူတစ်ယောက်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် စိတ်ဓာတ်ကျနေသော စစ်ရှုံးသူတစ်ယောက်လေလား ကျွန်တော် ဝေခွဲမရပါ။ မြို့ကလေးသို့ သူ ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ ဘယ်သူမှ မသိသလို သူ မြို့ပေါ်မှ ဘယ်လိုပျောက်ကွယ်သွားသလဲ ဆိုသည် ကိုလည်း ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ မသိကြချေ။

နောက်တစ်ဦးကတော့ ကိုလူပုဆိုသူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်စရိုက်ရှိသော အရူးမ မစိမ်းမြ ဖြစ်သည် ။ မစိမ်းမြကိုမူကား ရူးသည် မရူးသည် ကို မည်သူကမျှ ဝိဝါဒကွဲပြားခြင်းမရှိဘဲ တစ်မြို့လုံးက အော့ကြောလန်ရသော စိတ္တဇဝေဒနာရှင် ဖြစ်သည် ။ မစိမ်းမြကို ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေး၏ ခြောက်လမ်းခွဆုံရာ လူစည်ကားသောအရပ်ရှိ ကျောက်ထီးတိုင်ဟု အမည်တွင် သော နေရာတွင် အမြဲတမ်း တွေ့ရလေ့ရှိသည် ။ သူသည် တစ်ခါတစ်ရံ အဝတ်မကပ်ဘဲ ရှိနေတတ်သဖြင့် မနေနိုင်သောလူများက ချော့မော့ပြီး အဝတ်ဝတ်ပေးရလေ့ရှိသည် ။ သူသည် ယောက်ျားလေးများ ၊ အထူးသဖြင့် ကာလသား လူပျိုလူရွယ်များကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲဆိုလေ့ရှိသည် ။ ရှက်ရွံ့တတ်သော လူပျိုပေါက်များသည် သူတို့ သွားရာလမ်း၌ မစိမ်းမြရှိနေလျှင် ရှေ့ဆက်မသွားရဲဘဲ တခြားလမ်းမှ ကွေ့ရှောင်သွားကြသည် အထိ မစိမ်းမြကား ကြမ်းလှသည် ။ အထူးသဖြင့် မစိမ်းမြသည် ယောက်ျားလေးများအား မြင်သည် နှင့်ညက သူမနှင့်အတူ အိပ်ခဲ့သယောင် ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြီး ဆဲတတ်သဖြင့် အားလုံးက လန့်ခြင်းဖြစ်သည် ။ (သူဆဲတာကို ခံရသော ကာယကံရှင်မှာ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ရှက်ရွံ့ကြရသလောက် ဘေးမှ ကြားရသူအပေါင်းမှာ မည်သူမျှ မပြုံးဘဲမနေနိုင်ချေ။) ကျွန်တော်တို့ ကတော့ ထိုစဉ်က ကလေးအရွယ်သာ ရှိသေးသဖြင့် မစိမ်းမြ၏ အဆဲဒဏ်ကို ထိုမျှလောက် ကြောက်ရွံ့မှုမရှိချေ။ မစိမ်းမြ စတည်းချ

သောနေရာသည် ဆိုက်ကားဂိတ်တစ်ခုနှင့် နီးသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သွားလျှင် ဆိုက်ကားသမားများ ၏ စသံနောက်သံ၊ မစိမ်းမြ၏ ပြန်လှန်ဆဲသံတို့ဖြင့် ပျင်းရိဖွယ် နေ့လယ်ခင်းသည် အသက်ဝင်နေလေ့ရှိသည်။ ။ မစိမ်းမြနှုတ်မှ ထွက်လာသော မအေ၊ နမ ဆဲဆိုသံများကို ကျွန်တော်တို့ ကလေးများက အထူးအဆန်းသဖွယ် သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ့ရှိသည်။ ။

‘ဟေ့ကောင်’ ဆိုသော အရူးတစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိလေသည်။ ။ ထိုသူမှာ လူတစ်ယောက်ကို ‘ဟေ့ကောင်’ ဟု ခေါ်ပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ ခပ်စိမ်းစိမ်း စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေလေ့ရှိသည်။ ။ ထို့ထက်ပို၍ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရန်မူခြင်းကား မရှိပေ။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးများမှာ ‘ဟေ့ကောင်’ အရူးအား အထူးကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။ ။ ငိုနေသော ကလေးများ ပင် ‘ဟေ့ကောင်ကြီး လာနေပြီဟေ့’ ဟု ဆိုလိုက်လျှင် တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်ဝံ့ဘဲ ငြိမ်သွားလေ့ရှိသည်။ ။ ဆံပင်စုတ်ဖွားဖွား၊ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် လူကိုမြင်လျှင် ဟေ့ကောင် ဟု ခပ်မာမာခေါ်တတ်သော ထိုလူသည် ဘယ်ဘဝဓာတ်ခံကြောင့် ဤလို မာရေကျောရေ စိတ်ဝေဒနာသည် ဖြစ်နေရသလဲ ကျွန်တော် သိချင်လှပါသည်။ ။ သို့သော် ‘ဟေ့ကောင်’ ကိုလည်း ကိုယ်တိုင်မမေးရဲ၊ လူကြီးများကလည်း သူ့ရာဇဝင်ကို သေသေချာချာ မပြောနိုင်ခဲ့သဖြင့် သူ့ဘဝကို လေ့လာခွင့် မရခဲ့ချေ။

ဖိုးသောင်းကြီး ဆိုသော အရူးမှာ အချက်အပြုတ် ဝါသနာပါသော အရူးဖြစ်သည်။ ။

ရွှေဆံတော်ဘုရားမှ ဆယ်ထပ်ကြီးဘုရားဘက်သို့ဆင်းရာ စောင်းတန်းထိပ်တွင် ခြင်္သေ့ရုပ်ထုကြီးနှစ်ရုပ် ရှိသည်။ ။ ထိုခြင်္သေ့ရုပ်ကြီး၏

ဝမ်းဗိုက်အောက်တွင် ဖိုးသောင်းကြီး တည်းခို စခန်းချနေလေ့ရှိပြီး အချိန်ရှိသရွေ့ မြေအိုးကြီးနှင့် ချက်ပြုတ်နေတတ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေး၏ စိတ်မနှံ့သူများ ထဲတွင် အတော် အခြေအနေတောင့်တင်းသောသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ အမျိုးများမှာ ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိများ ဖြစ်သည်။ ညနေတိုင်း သူသည် သူ့အမျိုးများ ၏ အိမ်သို့ ပြန်ကာ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်များကို လာယူလေ့ရှိသည်။ သူ့ကို အိမ်မှာ နေပါဟု တောင်းပန်သော်လည်း ဘယ်တော့မှ အိမ်မှာ ကြာကြာမနေဘဲ သူပိုင် ဘုံဗိမာန်သို့သာ ပြန်လေ့ရှိသည်။ သူသည် ဆေးတံကို ပါးစောင်တွင် အမြဲခဲထားတတ်ပြီး လမ်း၌ တွေ့သမျှ လူအားလုံးကို ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်တတ်ပါသည်။

“ဒီအိမ်မှာ အမှိုက်ရှိပါသလားခင်ဗျာ” ဟု ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ မေးတတ်သော စိတ္တဇ ဝေဒနာသည် တစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်မြို့လုံးက လေးစားချင်ခင်ကြပါသည်။ ။ ထိုလူသည် တစ်အိမ်တက်ဆင်း အမှိုက်များကို လိုက်သိမ်းကာ အမှိုက်ပုံသို့ စနစ်တကျ သွားပြီး စွန့်ပစ်တတ်သည်။ သူ၏ နားရွက်တွင် လည်း အမြဲတမ်း ခဲတံတိုတစ်ချောင်းကို ထိုးထား တတ်သော်လည်း ထိုခဲတံကို အသုံးပြုတာ ကျွန်တော် တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးပါ။ ထိုလူ၏ အမည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ သူ၏ အစ်မမှာ ပန်းဘဲတန်းကျောင်းမှ မူလတန်းပြဆရာမ ဒေါ်အေးသီ ဖြစ်သည်။ ထိုလူ အမှိုက်လာသိမ်းလျှင် အိမ်ရှင်တွေက ငါးမူး၊ တစ်မတ် စသည့်ငွေစများကို မုန့်ဖိုးပေးလေ့ရှိသည်။ သို့သော် မုန့်ဖိုးမရလည်း သူကတော့ အားကြိုးမာန်တက် အမှိုက်များကို လိုက်သိမ်းပါသည်။ နောင်အခါ ကျွန်တော်နေထိုင်ရာလမ်းထဲသို့ အမှိုက်သိမ်းကားများ မှန်မှန် မလာသောအခါ အဆိုပါလူအား မကြာခဏ တမ်းတမိပါသည်။

အထက်ပါ စိတ်ဝေဒနာရှင်များမှာ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ က သိမိလိုက်သောသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ။ ကျွန်တော် အရွယ်ရောက် လာသောအခါ အဆိုပါလူဟောင်းများ ထဲမှ အချို့ ယုတ်လျော့ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီး အချို့ အသစ်တိုးလာကြပါသည်။ ။ အသစ်ရောက်လာသော သူများ အနက် ယနေ့အထိ အားလုံးက မှတ်မိနေကြသူမှာ ဝင်းဌေးဆိုသော အရူးဖြစ်သည်။ ။ သူသည် ယခင် လူကောင်းဘဝက ဘာလုပ်ခဲ့သည် တော့ မသိ။ ယခုအခါ အမှိုက်ကောက်ရတာ တော်တော်ဝါသနာပါသည် ထင်၏။ လမ်းမှာ တွေ့သမျှ အမှိုက်များကို အငမ်းမရကောက်ပြီး လွှင့်ပစ်တတ်သည်။ ။ သို့သော် ဝင်းဌေး အမှိုက်ကောက်ပုံမှာ ဆရာမ ဒေါ်အေးသီမောင်လို စနစ်တကျမဟုတ်။ ပျာယီးပျာယာ အလျင်စလိုနိုင်လှသည်။ ။ ရှေ့မှာ ကောက်ပြီး အမှိုက်များကို ချက်ချင်း နောက်ဘက်သို့ မကြည့်ဘဲ လွှင့်ပစ်တတ်သည်။ ။ လမ်းတစ်လျှောက် မြင်သမျှ၊ တွေ့သမျှ အမှိုက်များကို ကောက်လိုက်၊ နောက်ဘက်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက် လုပ်နေသဖြင့် သူ့ကိုမြင်သည် နှင့် စိတ်မနွံသူတစ်ဦးမှန်း သိသာလှသည်။ ။ ပါးစပ်မှ လည်း အဓိပ္ပာယ် မည်မည်ရရမရှိသော စကားများကို ဆီမန်းမန်းသလို ရွတ်ဆိုနေလေ့ရှိသည်။ ။ သူသည် လက်ဖက်ရည်အလွန်ကြိုက်ပြီး လူများ ထံမှ လက်ဖက်ရည်ဖိုး မကြာခဏ တောင်းတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။

သူ၏ လက်ထဲ၌ ငွေတစ်ကျပ်၊ နှစ်ကျပ်ခန့်ရှိလျှင် ကြုံရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင်ထိုင်၍ လက်ဖက်ရည်ဝယ်တတ်ပြီး ဆိုင်ရှင်က မရောင်းမချင်း ပေကပ်ပြီး ထိုင်နေတတ်သည်။ ။ သူသည် ခရီးသွားရတာ နှစ်ခြိုက်၍ လားမသိ... ကြုံရာကျရာ ကား၊ ရထား၊ သင်္ဘော စသည် များကို တတ်စီး၍ လိုက်သွားတတ်ပြီး လပေါင်းများစွာ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေးမှ ပျောက်ကွယ်နေတတ်ပါသည်။ ။ သို့သော် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်

အောင်ပင် ဝင်းဌေးသည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် မြို့သို့ ပြန် လာလေ့ရှိသည် ။ တစ်ခါက ကျွန်တော်တို့ မြို့မှ လူတစ်ယောက်သည် ရန်ကုန်တွင် လမ်း လျှောက်လာရင်း...

“ဒီလောက်များ တဲ့ လူတွေထဲမှာ အသိလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိပါ လား။ ငါ့မြို့မှာ တော့ အားလုံးဟာ မျက်နှာသိတွေလိုချည်းပဲ။ ဒီမြို့ကြီးမှာ တော့ အသိအကျွမ်းမရှိဘဲ မျက်နှာစိမ်းတွေနဲ့ သိပ်ပြီး အထီး ကျန်ဆန်တာပဲ”

ဟု တွေးနေမိသည် ဆို၏။

ထိုသို့ လမ်းလျှောက်လာရင်း ကန်တော်ကလေး ၉၁ လမ်းထိပ်တွင် သူ့မြို့မှ အသိတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရာ ထုခွန်မတတ် ဝမ်းသာသွားသည် ။ သို့သော် သူသည် ကြာရှည် ဝမ်းမသာနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူ တွေ့လိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်မှာ သူတို့ မြို့မှ နာမည်ကျော် အရူးဝင်းဌေး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။ သူသည် ဝင်းဌေးကို ကောင်းစွာသိသော်လည်း ဝင်းဌေးက သူ့ကိုမသိမှာ သေချာ သဖြင့် မခေါ်ခဲ့တော့ဘဲ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ဝယ်ကာ ဝင်းဌေးကို ပေးခဲ့သည် ဟု မြို့ကိုပြန်ရောက်တော့ ပြောပြ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ မင်းကို မပြောဘူးလား”

ဟု ကျွန်တော်တို့ က မေးတော့...

“ဟာကွာ... သူ့ဘာသာ အမှိုက်ကောက်တောင် မပျက်ဘူးကွ”

ဟု မိတ်ဆွေက ပြောပြီး ရယ်သည် ။ ဝင်းဌေးကား ရန်ကုန်ကိုပင် စ ရိတ်မပါဘဲလာသော အာဂယောက်ျားတည်း။

ယခုနောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ မြို့တွင် ရှိနေသောအရူးမှာ ကျွန်တော်

ငယ်စဉ်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ‘ဟေ့ကောင်’ လို အရူးမျိုးဖြစ်သည်။ သူ့နာမည်မှာ မျိုးထွန်းဟု ခေါ်သည်။ သူက အသားညိုညို၊ ဗလကောင်းကောင်း ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် စိတ်မနှံ့၍ လော၊ ဗလပြချင်၍ လော မသိ။ ဘယ်တော့မှ အင်္ကျီမဝတ်ဘဲ ခန္ဓာကိုယ် အထက်ပိုင်းကို ဗလာကျင်းထားလေ့ရှိသည်။ သူသည် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထဲသို့ မှုန်တေတေနှင့်ဝင် လာပြီး နီးရာလူတစ်ယောက်ကို ပခုံးလက်နှင့်တို့၍ ...

“ဟေ့လူ... တစ်ကျပ်လောက်”

ဟု အသံပြတ်နှင့် ပြောလေ့ရှိသည်။ သူ့ပုံမှာ လူမိုက်ပုံပေါက်နေပြီး မျက်နှာမှာ လည်း မှုန်တေတေဖြင့် စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေတတ်ရကား အကြောင်းမသိက ထ၍ ရိုက်ချင်ဖွယ်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းသိများက တော့ တစ်ခါတစ်ရံ အကြွေရှိက ပေးလိုက်ကြပြီး အကြွေမလွယ်ကမသိ ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်လျှင် စောင်းငမ်းငမ်းဖြင့် ခပ်ထန်ထန်ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် လှည့်ထွက်သွားတတ်သည်။ သူကား မြို့မေတ္တာခံယူသည့် စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးတော့ မဟုတ်ချေ။

*

မြို့ကလေးမှ ကျွန်တော် ထွက်ခွာခဲ့သည် မှာ ကြာခဲ့ချေပြီ။ ဘဝ၏ လှိုင်းတံပိုးများ အောက်တွင် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း တစ်ခါတစ်ရံမှ သာ ဇာတိရပ်မြေသို့ ပြန်ရောက်တော့၏။ နေ့စဉ်ကပြနေသော ရန်ကုန်၏ မြို့ပြလူနေမှုဇာတိခုံပေါ်တွင် ကျွန်တော်လည်း မြောက်မြားစွာသော ဇာတိကောင်များ နှင့်အတူ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ် လာလေသည်။ လုပ်ငန်းသဘောအရ မြို့ရွာအနှံ့ ခရီးသွားခွင့်ရပြီး လူများ စွာနှင့် ဆက်ဆံလာရသည့်အခါ ဘဝ၏ ဇာတိခုံသည် ပိုမိုကြီးမားကျယ်ပြန့်လာ၏။

ကျွန်တော်၏ အိပ်မက်များမှာ ပိုမိုရှုပ်ထွေး လာပြီး ကျွန်တော်၏ ဝင်္ကပါသည် ပိုမိုကွေ့ကောက်လာ၏။ သံတမန်အပြီးတွေ ပိုပြီးလိုအပ်လာသဖြင့် ကျွန်တော်၏ လွယ်အိတ်ထဲတွင် အသင့်ဆောင်ထားရ၏။ လူတို့ ၏ ရှုပ်ထွေးပွေလီသောသဘောကို အကြိမ်ကြိမ်ကြုံဖူးပြီးနောက် ကျွန်တော်ကာလအတန်ကြာ မေ့လျော့နေသော မြို့ကလေးမှ စိတ္တဇဝေဒနာသည်များ သည် ကျွန်တော့်အတွေးထဲကို တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ ။

နိုင်ငံခြားသို့ သွားခွင့် အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲ မအောင်သဖြင့် စိတ်လေနေသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို မြင်သောအခါ ရှုံးနိမ့်မှုကို သွေးပျက်၍ ရူးသွားသည် ဆိုသော ကိုလူပုကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ ။ လိင်အပျော်အပါး လိုက်စားလွန်းသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို မြင်တိုင်း ကျောက်ထီးတိုင်တွင် ဆဲဆိုနေတတ်သော မစိမ်းမြဲကို သတိရမိသည်။ ။ ဥစ္စာဓနအားကိုးဖြင့် အရာရာကို အနိုင်ယူချင်သူများကိုတွေ့တိုင်း ဗလအားကိုးသော အရူးမျိုးထွန်းကြီးများ လားဟု အမှတ်မှားရသည်။ ။ ရှေ့ကကောက်ပြီး နောက်ကိုဖွသော ဝင်းဌေးလိုလူများမှာ လည်း လောကတွင် မရှားချေ။ လူကြီးမင်းအိမ်မှာ အမှိုက်ရှိပါသလားဟူသော ဖြူစင်သည့်စိတ်ထားပိုင်ရှင်မျိုးကား လူကောင်းဟု ခေါ်နေကြသူတွေထဲမှာ ပင် ရှားပါးလွန်းပါသည်။ ။

ကျွန်တော် စိတ်စွဲလမ်းသဖြင့် အိပ်မက်တစ်ခု မက်ပြန်သည်။ ။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေးတွင် ရှိသမျှသော အရူးအားလုံးကို သံတိုင်များကြားတွင် ပိတ်လှောင်ထည့်ထားတာ တွေ့ရ၏။ ထိုသို့ထည့်ထားရင်းကပင် သူတို့ ရုန်းကန်အော်ဟစ်ကြသဖြင့် သံတိုင်များကျိုးပဲ့သွားပြီး အပြင်သို့ လွတ်ထွက်သွားကြသည်။ ။ လူတို့ သ

ည် ညာသံပေးပြီး လိုက်ဖမ်းကြသော်လည်း မစိမ်းမြ၊ ငပု၊ ဟေ့ကောင်...
အစရှိသော အရူးများအားလုံးသည် ကမ္ဘာမြေအရပ်မျက်နှာ အသီးသီးသို့
ထွက်ပြေး ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ သူတို့ ပျောက်ကွယ်သွားမီ အရူး
မျိုးထွန်းက မင်းတို့ ဆီ ငါတို့ ပြန်လာခဲ့မယ် ဟု ရင်ခေါင်းသံကြီးနှင့် ဟ
စ်အော်လိုက်စဉ် ထိတ်လန့်စွာ ကျွန်တော် လန့်နိုးလာခဲ့သည် ။

သူတို့ ပြန်လာမည်ဆိုလျှင်...

ခင်ဗျားအိမ်မှာ လည်း သူတို့ ရောက်နေနိုင်သည် ။

ကျွန်တော့်အိမ်မှာ လည်း သူတို့ ရောက်နေနိုင်သည် ။

ခင်ဗျားကိုယ်ထဲမှာ ရော သူတို့ ရောက်နေနိုင်သည် ။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲမှာ ရော သူတို့ ရောက်နေနိုင်သည် မဟုတ်ပါ

လား။

နွယ်နီမဂ္ဂဇင်း

၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ

*

အိုင်တီတစ္ဆေ

နေညိုလေပြီ။ အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှ ဖြာကျလာသော နေရောင်ဖျော့ဖျော့က ရိုက်ခတ်မိသမျှ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထုအား လုံးကို ရှည်မျောမျော အရိပ်များ အဖြစ် ပြောင်းလဲစပြုပြီး တိုက်နံရံများ ပေါ်တွင် အရိပ်ပြဇာတ်ကို စတင်ကပြပြီ။ အိပ်တန်းပျံ့နှံ့အချို့ပင် ကောင်းကင်၌ သွားလာနေကြပြီဖြစ်သည် ။ အဘိုးအိုသည် ဝါးခနဲ သန်းလိုက်ရင်း

“တစ်နေ့ဝင်ပြန်ပေါ့” ဟု မိမိဘာသာ ညည်းတွားလိုက်ကာ သူ၏ လက်နှိပ်စက်ကြီးပေါ်သို့ လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်ကာ သက်ပြင်းကိုချမိ၏။ ဤလက်နှိပ်စက်ကြီးကား သူ၏ အသက်နီးပါးပင် အိုမင်းခဲ့ပြီ။ အနောက်ဂျာမဏီနိုင်ငံတွင် ပြုလုပ်သည် ဟု စာတန်းတံဆိပ်ပါသော ဤအိုလံပီယာ လက်နှိပ်စက်အိုကြီးသည် သာ ချုံးချုံးကျနေသော သူ၏ ဘဝတွင် တစ်ခုတည်းသော သစ္စာမြဲသည့် ဘဝလက်တွဲဖော်လည်း ဖြစ်၊ ဆိုးတူကောင်းဖက် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လည်း ဖြစ်ကာ သူ့ဘဝ၏ စားဝတ်နေရေးကို အဓိက ထောက်ကူပေးခဲ့သည့် စီးပွားဖက်လည်း ဖြစ်သည် ။ သူ့ဇနီး ရှိစဉ်ကတည်းက သူတို့ မိသားစု၏ အဓိက ဝင်ငွေရလမ်းအဖြစ် လက်နှိပ်စက်ရိုက်သော လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခဲ့သည် ။ ဤလုပ်ငန်းက ဝင်ငွေရလွယ်သည် ။ ကရိုကထ ကင်းသည် ။ စစ်တောင်းစက္ကူတစ်ထုပ်၊ လက်နှိပ်စက်တစ်လုံး၊ ထိုင်ခုံတစ်လုံးနှင့် လက်နှိပ်စက်တင်သည့် သစ်သားသေတ္တာလေး တစ်လုံး ရှိလျှင် အချိန်မရွေး၊

နေရာမရွေး၊ အလုပ်လုပ်လို့ ရသည် ။ ကျန်တာကတော့ နှစ်ပေါင်းများ
စွာ ကျင့်သားရလာသော လက်ချောင်းများ ၏ လျင်မြန်ကျွမ်းကျင်မှု၊ ရို
က်ရမည့်စာသားကို အာရုံစူးစိုက် ဖတ်ရှုနိုင်မှု စသည့် ခန္ဓာကိုယ်၏ ဟန်
ချက်ညီဝန်ဆောင်မှုသာ လိုသည် ။ ဤအပိုင်းတွင် သူ၏ ကျွမ်းကျင်မှုက
ပြိုင်ဖက်ကင်းသည် ။ သူသည် တစ်သက်လုံး လက်နှိပ်စက်ကို ခေါင်းမ
ဖော်ဘဲ ရိုက်လာခဲ့ရသူ ဖြစ်သည် ။ ငယ်ရွယ်စဉ်က သူသည် ရုံးတစ်ရုံးတွ
င် ရုံးလုလင်၊ ထိုမှ စာရေးကြီးတစ်ဦးထံတွင် အောက်ကျို့ခယကာ လက်
နှိပ်စက်ရိုက်သော အတတ်ကို လေ့လာဆည်းပူး၊ နောက်တော့ ရုံးလုလ
င်မှ လက်နှိပ်စက်စာရေးဖြစ်၊ လုပ်သက်စေ့၍ ဝန်ထမ်းဘဝမှ အငြိမ်းစား
ယူသောအခါ သူ စုဆောင်းထားသော ငွေကလေးဖြင့် အိုလံပီယာ တစ်ပ
တ်ရစ် မြန်မာလက်နှိပ်စက်ကလေးကို ဝယ်ယူပြီး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းအဖြ
စ် စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည် ။ လုပ်ငန်း အဆင်ပြေလာတော့ အင်္ဂလိပ်လက်
နှိပ်စက်ကလေး တစ်လုံးကိုပါ ထပ်မံဖြည့်စွက် ဝယ်ယူခဲ့သည် ။ ထိုစဉ်
တုန်းကတော့ သူအလုပ်လုပ်ရာ လမ်းမကြီးပေါ်ဝယ် လက်နှိပ်စက်ရိုက်
သမားတို့ ပြည့်နှက်နေကာ စာရိုက်သံ တဖြောင်းဖြောင်းကို အဝေးမှ ပင်
ကြားနိုင်သည် ။ လူများ သော်လည်း လက်နှိပ်စက်သမား အားလုံး အလု
ပ်ကောင်း၍ ဝင်ငွေမှန်ခဲ့ကြသည် ။ စာရွက်နှင့် ခဲစာလုံးတို့ တဖောက်
ဖောက်ထိသံ၊ စာကြောင်းပြောင်းရန် စက်ကို ရွှေ့သံ၊ ကာပွန်ကြိုးများ ၏
ရစ်ဘီးလည်ပတ်သံ၊ စာရွက် လှန်သံများ သည် သူ့ကို ဖျော်ဖြေနေသော
သုတိသာယာ မင်္ဂလာဆိုင်းသံများ အလား မှတ်ထင်ရ၏။ ထိုစဉ်က သူ
တို့ ၏ လက်နှိပ်စက်လုပ်ငန်းနှင့် အပြိုင်ထွန်းကားခဲ့သည် မှာ လက်ရေး
တိုရေးမှတ်နည်း သင်တန်းပင်။ လက်ရေးတို ရေးမှတ်နည်းကို တရားရုံး
များ တွင် အမှုစစ်သည့်အခါများ ၊ အစည်းအဝေးများ တွင် တွင်
ကျယ်စွာ သုံးခဲ့ကြသည် ။ ရန်ကုန်တွင် ‘ဘီအက်(စ်)စီ ကောလိပ်’၊ ‘ဇွဲအုံး

ချိန်’ စသော လက်ရေးတို လက်နှိပ်စက်သင်တန်းကျောင်းကြီးများ ပင် တခမ်းတနား ဖွင့်လှစ်သင်ကြားပေးခဲ့ကြရသည် ။ လူအများ ပြောကြဆိုကြသည့် စကားလုံးများကို အတိုကောက် ရေးမှတ်ရသောပညာသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်သော်လည်း အသံဖမ်းနည်းပညာများ အံ့မခန်း တိုးတက်လာသော ယနေ့ခေတ်သမယဝယ် Mini recorder များက ထိုအတတ်ပညာကို အလဲထိုးအနိုင်ယူသွားသည် ။ ယခုကျတော့ ဘယ်နေရာကိုပဲကြည့်ကြည့် အင်တာဗျူးဆရာများ ၊ သတင်းသမားများ သည် ရီကောဒါလေး တကိုင်ကိုင်နှင့် စာရွက်နှင့်ဘောပင်ကိုပင် လွှတ်ချထားခဲ့ကြပြီ။ သူ့သူငယ်ချင်း ပေါက်ပေါက်၏ ‘ရွှေဘိုသိပ္ပံ’ လက်ရေးတိုနှင့် လက်နှိပ်စက် သင်တန်းကျောင်းတွင် လက်ရေးတိုသင်ချင်သူများ တဖြည်းဖြည်း ရှားပါးသွားကာ နောက်ဆုံး၌ သင်တန်းဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှ လက်ရေးတိုဟူသည့် စာသားကို ဖျက်ပစ်လိုက်ရတော့သည် ။

“အဘ... သိမ်းတော့မလို့ လား။ ကျွန်တော် စီမီတစ်စောင်လောက် ရိုက်ချင်လို့ ”

“အေး... ရပါတယ်ကွယ်”

အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးစုံတွဲတစ်တွဲ သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာသည် ။ ကောင်လေးက သူ့လက်ထဲမှ ဖိုင်ကိုဖွင့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာနေသည် ။ ကောင်မလေးက အဘိုးအိုနှင့် လက်နှိပ်စက်အိုကို စူးစမ်းသလို ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မောင်ကလည်း လက်နှိပ်စက်ကြီးနဲ့ ရိုက်ဦးမလို့ လား။ ကွန်ပျူတာနဲ့ ရိုက်လိုက်ပါလား” ဟု စိုးရိမ်မကင်းဟန်နှင့် ပြော၏။ ကောင်လေးက အနည်းငယ်တုံ့ဆိုင်းသွားကာ သူ့ကို အားတုံ့အားနာ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ရပါတယ်... ချိုသဲရယ်။ လက်နှိပ်စက်နဲ့ လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ဖြေ၏။

“လာပါ. . . မောင်ရယ်။ ဒီအလုပ်က အရေးကြီးတဲ့ ဥစ္စာ။ လျှောက်လွှာကို လက်နှိပ်စက်ကြီးနဲ့ ရိုက်တင်တော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ ။ တော်ကြာ လူတွေ့တောင် မခေါ်ဘဲဖြစ်နေဦးမယ်”

ကောင်လေးသည် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ကောင်မလေးခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ အဘိုးအိုကို တောင်းပန်ဟန်နှင့်ကြည့်ရင်း လိုက်ပါသွားကာ မလှမ်းမကမ်းမှ ကွန်ပျူတာ စာစီစာရိုက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ဤအဖြစ်မျိုးနှင့်ကြုံတိုင်း ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ သိမ်ငယ်ခြင်း၊ မခံချင်ခြင်းတို့ သည် အဘိုးအို၏ နှလုံးသွေးကြောအတိုင်း စီးဆင်းပြီး အလွန်သေးငယ်သော မှုန်သီမှုန်ဝါး ငွေ့ရည်များ အဖြစ် အသွင်ပြောင်းကာ မျက်ဝန်းမှ လျှံကျလာခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် ဟိုအရင် ကြုံရခါစကသာ ဖြစ်သည် ။ ဒီအဖြစ်မျိုးသည် ဤတစ်ကြိမ် ပထမဆုံး မဟုတ်ချေ။ အခုတော့ အဘိုးအိုသည် မည်သို့မျှ ထူးပြီး မခံစားရတော့ပေ။ စက်ရုပ်ဆန်ဆန်ပဲ လက်နှိပ်စက်ထဲမှ စာရွက်အလွတ်ကို ပြန်ထုတ်ယူကာ လက်နှိပ်စက်ကို သေတ္တာထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်ပြီး သေတ္တာကို သော့ခတ်လိုက်၏ ။ အဘိုးအို၏ မျက်ဝန်းထဲဝယ် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က အဖြစ်အပျက်များက ပြန်ပြီး လူးလွန့် လှုပ်ခတ် လာလေသည် ။

ကွန်ပျူတာဆိုသော သေတ္တာပုံးကလေးကို သူ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က စတင်မြင်ဖူးခဲ့၏။ လက်နှိပ်စက်ခလုတ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော ကီးဘုဒ် (Key Board)၊ ရုပ်မြင်သံကြား ဖန်သားပြင်လို အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသော အဖြူရောင် လေးထောင့်ပုံးကလေးကို အထူးတဆန်း ကြည့်မိသည် မှ တစ်ပါး ထိုပစ္စည်းကိရိယာသည် သူ့ထံမှ အလုပ်များစွာကို လုယူတော့မည်မှန်း ထိုစဉ်က မသိခဲ့ချေ။ ထိုကွန်ပျူတာဖြင့် လ

က်နှိပ်စက်လို စာစီစာရိုက်၍ ရသည် ဆိုသော်လည်း မြန်မာဘာသာဖြင့် ရိုက်နှိပ်ရာတွင် လက်ကွက်တွေက များ ပြားရှုပ်ထွေးလှသေးသည် ။ ၎င်းအပြင် စာတစ်စောင်ရိုက်လျှင် စာမျက်နှာဖွဲ့ရတာတွေ၊ စာလုံး (Font) တွေ၊ နေရာ (Spacing) တွေ ရွေးချယ်သတ်မှတ်ရတာက တကယ်မရိုက်ခင် အတော်လေး ပြင်ဆင်ရ၍ မင်းတို့ ကွန်ပျူတာက ‘ခတ်ကွင်းပြင်တာနဲ့ ရွာပြင်ရောက်’ ဆိုသလိုပါပဲကွာ ဟု သူတို့ မှတ်ချက်ချခဲ့ကြသည် ။ ပြီးတော့ ကွန်ပျူတာသည် သူတို့ လက်နှိပ်စက်လို မီးမရှိဘဲ လည်ပတ်၍ မရတာ တစ်ပန်းရှုံးနေသည် ။ ထိုစဉ်က ကွန်ပျူတာသည် လက်နှိပ်စက်ကို မော်ကြည့်နေခဲ့ရသောကာလ ဖြစ်သည် ။

ဤကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် သူ နေထိုင်ခဲ့သော အနှစ် ၇၀ နီးပါးဟူသော အချိန်အတွင်း လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုသည် အပြောင်းအလဲများ အံ့ဩဘနန်းအဖြစ်ရဆုံး ကာလများ ဖြစ်သည် ။ စာကို လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ခြင်း၊ ခဲစာလုံးဖြင့် ပုံနှိပ်ခြင်းလုပ်ငန်းတို့ သည် အဆင့်မြင့်သော လုပ်ငန်းများ အဖြစ် ရပ်တည်နေရာမှ စာကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရိုက်ပြီး ပရင်တာ (Printer) ဖြင့် စာရွက်ထွက်လာသည် ။ ထိုစာရွက်ကို ဖလင်အဖြစ်ပြောင်းလဲပြီး ပလိပ်ပြားတွင် အရိပ်ထင်စေကာ ပုံနှိပ်နည်းပညာ တစ်ခေတ်ပြောင်းသည် ။ စာအိတ်ထဲတွင် ထည့်၍ ပေးပို့ကြရာမှ ကမ္ဘာ၏ တစ်ဖက်ခြမ်းရှိ ကွန်ပျူတာမှ တစ်ဖက်ခြမ်းရှိ ကွန်ပျူတာသို့ အီလက်ထရောနစ် ချောပို့နည်း (Email) ဖြင့် ပို့ကြသည် ။ ကွန်ပျူတာမလိုဘဲ ဖက်စ် (Fax) ဖြင့် စာပို့လျှင်လည်း ဒီက လက်ရေးတိုမူရင်းအတိုင်းဟိုဖက်နိုင်ငံစက်ထဲက မိနစ်မဆိုင်း ထွက်ကျလာ၏။ အဲဒီနောက်မှာ ပေါ်လာသော အင်တာနက်တို့ ၊ ဝက်ဘ်ဆိုက်တို့ ၊ အွန်လိုင်းတို့ ဆိုတာတွေတော့ သူ နားမလည်တော့။ သူ နားလည်သည် ကတော့ သူ၏ လက်နှိပ်စက်လုပ်ငန်းသည် ယခင်လို မကောင်းတော့။ ယခင်က

လက်မလည်အောင် ရိုက်နေရသောအဖြစ်မှ ယခုတော့ စာလေး လေးငါး စောင်လောက် ချောက်တီးချောက်ချက် ရအောင်အပ်မည့်သူကိုပင် မျှော်နေရသည်။ ။ ငွေရင်းမစိုက်ရသော လုပ်ငန်းမို့၊ နို့မို့ဆို ဤအလုပ်ကို အချို့သော လက်နှိပ်စက်သမားတွေလို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီ။

“ဒီနေ့ အလုပ်ပါးတာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ငါ့မိတ်ဆွေ ကိုညဏ်ထွန်း ရိုက်ခိုင်းထားတဲ့ သူ့ဆောင်းပါးစာလေး ရိုက်ပေးချိန်ရတာပေါ့” ဟု သူ တွေးလိုက်မိသည်။ ။ ကိုညဏ်ထွန်းက သူနှင့် အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း...။

အလုပ်က ရေဒီယိုပြင်ဆရာ။

ရေဒီယိုပြင်ဆရာ ဆိုသည့် အသက်မွေးလုပ်ငန်းသည် တစ်ခေတ်တစ်ခါဆီက အတော်ပင် ဟိတ်ဟန်ကြွားခဲ့သော လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ။ ရေဒီယိုဆိုတာ အိမ်တစ်အိမ်၏ ခနဥစ္စာ ပေါကြွယ်မှု၊ ခေတ်မီမှုတို့ ၏ သင်္ကေတလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ အိမ်တိုင်း ရေဒီယိုရှိဖို့ ဝေးစွ၊ ရွာတစ်ရွာလုံးတွင် မှ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်နှင့် လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးလောက်သာ တတ်နိုင်သည့် ကာလတစ်ခု မြန်မာပြည်မှာ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ။ ဦးညဏ်ထွန်းဘဝတွင် ရေဒီယိုကို စတင်မြင်ဖူးသော ကာလမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ် ၆၀ ခန့်က ဖြစ်သည်။ ။ ထိုစဉ်က သူ့အသက်မှာ ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်ခန့်ပဲ ရှိသေးသည်။ ။ စက်တစ်ခုအတွင်းမှ လူတစ်ယောက်၏ စကားသံ ထွက်လာသည်ကို ပထမဆုံး တွေ့ဖူး မြင်ဖူးလိုက်ခြင်းကြောင့် လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်သွားလျှင်တောင် ဒီထက်ပိုပြီး အံ့ဩမိမည်မဟုတ်ချေ။ အလျား နှစ်ပေ၊ အနံ တစ်ပေ၊ ဒု တစ်ပေခွဲခန့်ရှိသော ဝါညိုရောင် သစ်သားသေတ္တာလေးထဲမှ သီချင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာခြင်းကို ကလေးတစ်ယောက်၏ အသိဉာဏ်က ဘယ်လိုမှ လိုက်လို့ မရအောင် ဖြ

စံခဲ့ရသည်။ ။နောက်ဆုံးတော့ နားမလည်နိုင်သောပုစ္ဆာကို အမေ့ကိုပဲ
မေးကြည့်မိသည်။ ။ သူက အမေ့ကို အစ်မဟု ခေါ်ဖို့ နှုတ်ကျိုးနေခဲ့ပြီး အ
ဘွားကိုတော့ အမေဟု သာ တစ်သက်လုံး ခေါ်ခဲ့၏။

“အစ်မ... အဲဒီဟာကြီးထဲက သီချင်းသံ ဘယ်လိုထွက်တာလဲဟင်”

“ဟဲ့... အဲဒါ ရေဒီယိုလို့ ခေါ်တယ်။ ဘယ်လိုအသံထွက်တာလဲဆို
တော့ အဆိုတော်တွေက အထဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဆိုတာပေါ့”

အစ်မ၏ အဖြေကြောင့် ပိုပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်ရသည်။ ။ သီချင်းသံထွ
က်နေသော ရေဒီယို (အမေ့အခေါ် လေဒီယို) ကို မျက်တောင်မခတ်ကြ
ည့်ရင်း အနည်းငယ်စိုးရွံ့သံနှင့်...

“ဒီသေတ္တာသေးသေးလေးထဲမှာ ဘယ်လိုဝင်ပြီး နေတာလဲ အစ်မ”

“ဟဲ့... သူတို့ က တန်ခိုးနဲ့ ဖန်ဆင်းပြီး နေတာပေါ့။ လူတွေပျော်
အောင် နတ်တွေက ဖန်ဆင်းလွှတ်လိုက်တာကိုး”

အမေ့စကားထဲမှာ တန်ခိုး၊ ဖန်ဆင်း၊ နတ် စသော အတော် ခန့်ညား
ထည်ဝါလှသည့် စကားလုံးကြီးများ ၏ အရှိန်ကြောင့် ရေဒီယိုကို သူ အ
တော်ပင် ရိုသေလေးစားသွားသည်။ ။ ရေဒီယိုထဲသို့ အဝင်အထွက်လုပ်
သော တန်ခိုးရှင် အဆိုတော်များကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးချင်၍ သူ အမြဲမပြတ်
စောင့်ကြည့်ခဲ့သော်လည်း တစ်ခါမှ မမြင်ရပုံကို အမေ့အား ပြန်လည်သ
တင်းပို့တော့ အမေ့အဖြေက ပြတ်သည်။ ။

“ကလေးတွေအိပ်မှ သူတို့ က ရေဒီယိုထဲကို အဝင်အထွက်လုပ်တာ”
တဲ့။ ။

ထိုအချိန်မှ စပြီး သူ ရေဒီယိုအဆိုတော်တွေကို သိပ်ပြီး စောင့်မကြ
ည့်တော့။ ဒီအထဲမှာ နေရတာ သူတို့ ခမျာ ညောင်းရှာမှာ ပဲဟု သာ က

လေးအတွေး တွေးမိပါသည်။ နောက်တော့ ဓာတ်စက် ဆိုတာကို သူ မြင်ဖူးသည်။ သို့သော် ရေဒီယိုလောက် အဆန်းတကြယ် မခံစားခဲ့ရပေ။ သူ အရွယ်ရောက်လာတော့ သူ့အဖေက ရေဒီယိုပြင်နည်းကို သူ့အား စနစ်တကျ သင်ပေးသည်။ သူ့အဖေက တပ်မတော် ဆက်သွယ်ရေးတပ်မှ အမှုထမ်းခဲ့၍ သူ့ကို ပညာလက်ဆင့်ကမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ သူကလည်း ဝါသနာပါတာနှင့် ဤပညာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သင်ယူပြီး စက်ပြင်ဆရာဘဝကို ခံယူခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကက်ဆက်ဆိုတာ ပေါ်လာတော့လည်း အီလက်ထရောနစ် အခြေခံရှိသောသူမို့ ကက်ဆက်ပြင်ဆရာဘဝကို သူ တစ်နှယ်ငင် တစ်စင်ပါ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် သူ ဝါသနာပါရင်းစွဲက ရေဒီယိုမို့ ရေဒီယိုကို သူ ပိုပြီးအားသန်ကာ အဲဒီဘက်မှာ ပိုပြီး နာမည်ရသည်။ ရေဒီယိုခေတ်ကောင်းချိန်မို့ လက်မလည်အောင် သူ့မှာ ပြင်ရသည်။ အိပ်ချိန်နှင့် စားချိန်မှ လွဲ၍ ရေဒီယိုပဲပြင်နေ၍ သူ့ကို နားပါဦးဟု ပင် ဇနီးက ဖျောင်းဖျယူရသည်။ ထိုစဉ်က ရေဒီယိုဆိုသည် မှာ ခုခေတ်လို ကက်ဆက်မှာ တွဲပါသော ရေဒီယိုမဟုတ်။ ဂျာမဏီနှင့် အင်္ဂလန်တို့ မှ လာသော ထုကြီးထည်ကြီး မီးလုံးစက်ကြီးများ ဟု လူသိများသော ထရန်စစ္စတာ ၇ လုံး၊ ထရန်စစ္စတာ ၉ လုံး စက်များ ဖြစ်သည်။ စက်ဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တာနှင့် အထဲမှာ မီးလုံးတွေ၊ ပိုင်ယာကြိုးတွေ၊ ကျိုင်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပြီး ပိုင်ရှင်အတွက် မြင်ရတာ အားရစရာကောင်း၍ စက်ဆရာအတွက် ကိုင်ရတာ ဂုဏ်ရှိလှသည်။ ထိုစဉ်က နာမည်ကြီးပေဆိုသော စိန်ရေဒီယို၊ ပိုင်ရေဒီယို၊ ဆီးမင်း၊ အက်ကိုး၊ ဂရင်းဒစ်၊ ဖီးလစ်ရေဒီယိုများမှာ သူ မမြင်ဖူးတာ မရှိခဲ့။ ရေဒီယိုမှာ ဆရာတစ်ဆူ ပါရဂူဖြစ်ခဲ့၍ လည်း အခြားပညာရပ်တွေကို သူ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။ သက္ကရာဇ်ရထားကတော့ မိုင်တိုင်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျော်ဖြတ်၍ တဝုန်းဝုန်း ခုတ်မောင်းနေသည်။

ရေဒီယိုနှင့် ကက်ဆက်မှာ သူ အာရုံစိုက်နေတုန်း တီဗွီဆိုတာ ပေါ်လာသည်။ ။ အရုပ်လည်း မြင်၊ အသံလည်း ကြားရသော ထိုဖျော်ဖြေရေးကိရိယာသည် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ နေရာယူလာသောအခါ မူလက ဧည့်ခန်းမှ ရေဒီယို၏ နေရာသည် ခပ်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် ရေစီးကြောင်းက မပြင်းထန်သေး။ အပြောင်းအလဲ ခေတ်ရေစီးကြောင်းက စီးသည့် ဆိုရုံမျှ ငြိမ်ငြိမ်လေး။

တကယ် အားကောင်းမောင်းသန် ပြောင်းလဲသည် က ဒီဘက် ဆယ်စုနှစ်တစ်စု ဖြစ်သည်။ ။ ကက်ဆက်၊ တီဗွီမှ သည် ဗီဒီယိုအောက်စက်ဆိုတာတွေ ပေါ်လာ၏။ ခေတ်အမြင်ရှိသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ရေဒီယိုပြင်လုပ်ငန်းကို ခေတ္တရပ်နားပြီး တီဗွီ၊ ဗီဒီယိုပြင်သင်တန်းကို သုံးလလောက် စာတွေ့ လက်တွေ့ သင်တန်းတက် လေ့လာဖို့ သူ့ကို တိုက်တွန်းသည်။ ။

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ ငါ့အသက် ငါးဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပြီ။ ခွေးကြီးအိုမှ လက်ပေး မသင်ချင်တော့ပါဘူး။ နောက်ပြီး သုံးလလုံးလုံး အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားဖို့ ကလည်း မလွယ်ဘူးဗျ”

နောက်တော့ သူ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းကို ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်မည့် ကိစ္စရပ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။ ပထမဆုံးအချက်မှာ ရေဒီယိုစက်အသစ်များကို လူတွေက မဝယ်ကြတော့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ကက်ဆက်ဝယ်လျှင် ရေဒီယိုက တွဲပါလာတာလည်း တစ်ကြောင်းဖြစ်သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ ပြည်တွင်းသုံးတီဗွီနှင့် အောက်စက် တစ်ပတ်ရစ်တွေ ဈေးပေါပေါနှင့် ဒရဟော လိုမ့်ဝင်လာတာကြောင့်လည်း လူတို့ ၏ အာရုံက ဝမ်းတန်း (110 Volt) အပေါ်စက် အောက်စက်တွေဆီ ရောက်ကုန်တော့သည်။ ။ ဗီဒီယိုကို အာရုံစိုက်နေတု

နံး ဗီစီဒီဆိုတာက ပေါ်လာသည်။ ။ အရပ်ရော အသံပါ ကြားရသဖြင့် ကက်ဆက်တိပ်ခွေများ ပင် ရောင်းအားကျပြီး စီဒီနှင့် ဗီစီဒီဘက်သို့ လှည့်လာကြသည်။ ။ ကက်ဆက်သည် ပင် ချောင်ထိုးခံရတော့မလို ဖြစ်ချိန်တွင် ရေဒီယိုဆိုတာ အနီးတိတ် (Antique) ပစ္စည်း ဖြစ်သွားလေပြီ။ သာ၍ ဆိုးသည် က ဂြိုဟ်တု စလောင်းများ ပေါ်လာခြင်း။ လူတို့ ၏ အာရုံသည် CNN, U.B.C, Channel 7, Star Sport တို့ ဆီ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ရေဒီယိုပြင်သော နည်းပညာနှင့် ဂြိုဟ်တု ရုပ်မြင်သံကြားဖမ်းစက် ပြင်ဆင်သော နည်းပညာကွာဟချက်ကား မချိမဆုံ ကြီးမားလှသည်။ ။ သူကား တစ်ချိန်က မီတာ (၁၀၀) အပြေးချန်ပီယံ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း နည်းပညာ မာရသွန် ပြိုင်ပွဲကြီးတွင် ဘေးထွက်ထိုင်ရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ ။ တူလိုသားလို ခင်မင်နေသော ချာတိတ်တစ်ယောက်က သူ့ကို ကူညီစောင့်မသည့် အနေဖြင့် ထိုသူငယ်ဖွင့်ထားသော အီလက်ထရောနစ် အထွေထွေပြုပြင်ရေးဆိုင်တွင် သူ့ကို အလုပ်ပေးထားသည်။ ။

“အဘ... ကျန်တာတွေ ဘာမှ မပြင်နဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ ပြင်မယ်။ အဘက ရေဒီယိုနဲ့ ကက်ဆက်ပဲ ပြင်။ ရတဲ့ ပိုက်ဆံ အဘပဲ ယူ”

ဟု ပြောရှာသည်။ ။ သို့သော် ခေတ်ကြီးက ဗီစီဒီကိုပင်ကျော်ကာ ဒီဗီဒီ ဆိုတာတွေပင် ပေါ်လာသောခတ်။ ယခုခေတ်စက်တွေ ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် လျှပ်စစ်ပတ်လမ်း ဆားကတ်တွေက သူတို့ ခေတ်ကနှင့် ဘာမှ မဆိုင်။ အိုင်စီဟူသော လက်သည်းခွံတစ်ခုစာ ပစ္စည်းလေးများကြောင့် ထရန်စစ္စတာတွေဘာတွေ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် သုံးစရာမလိုဘဲ ဝန်ကျဉ်းခဲ့ပြီ။ ရေဒီယိုပင်လျှင် ယခင်ခေတ်ကလို ကျူနာခလုတ်ကြီးကို ဟိုရွှေဒီရွှေဖြင့် တကွီတကွမ်ကွမ် ဖြစ်စရာမလိုတော့ဘဲ လိုအပ်သောနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည် နှင့် သက်ဆိုင်ရာလိုင်းကို ဒေါက်ခနဲမိသော ဒစ်ဂျစ်တယ်ရေဒီယို ဆိုတာ ပေါ်လာသည်။ ။ ဆိုင်ရှင် သူငယ်လေးကတော့ ပြောသ

ည် ။ အခုခေတ်က အင်တာနက်ခေတ် တဲ့ ။ ရုပ်ရှင်တွေ၊ သီချင်းတွေကို ကွန်ပျူတာ အင်တာနက်ကနေ ဖမ်းယူ နားဆင်ကြည့်ရှုလို့ ရသတဲ့ ။ ဒီ လောက်အထိတော့ သူ နားမလည်။ သူနားလည်တာ ရေဒီယို။ ပြီးတော့ ဝါသနာအရ ရေးသားနေသော စာတိုပေစများ ။ City F.M လိုင်း ပေါ်လာ ၍ ရေဒီယိုလေးတွေတော့ ကြိုကြားကြိုကြား လာပြင်ကြသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဝင်ငွေက မကောင်း။ အလုပ်က ပါးလှသည် ။

*

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးထဲသို့ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ဝင်လာကြသည် ။ ဒုတိယအဘိုးကြီး ရောက်လာသည် နှင့် ပထမအဘိုးကြီးက ‘တို့ ဖို့ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် ထုံးစံအတိုင်း’ ဟု ပြောကာ မှာ လိုက်၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲ လက်နှိပ်စက်ဆရာကြီး။ ဒီနေ့ နည်းနည်းနောက်ကျ တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ... ရေဒီယိုဆရာကြီးရဲ့ ။ ဒီမှာ ခင်ဗျားဆောင်းပါး ကို လက်နှိပ်စက် ပြီးအောင်ရိုက်နေရတယ်ဗျ”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ ကျုပ်လက်ရေးကလည်း ဆိုးတော့ လက်နှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်ပို့မှ အယ်ဒီတာတွေ ဖတ်ချင်မယ်မို့လား။ ခင်ဗျားကို ခိုင်းရတာတော့ အားနာသား။ ပြီးတော့ ဒီလက်နှိပ်စက်ရိုက်ခကိုလည်း ခဏ မှတ်ထားပါ ဗျာ။ ကျုပ် ရေဒီယို ကက်ဆက်ပြင်ခလေးရရင် ပေးပါ့မယ်။ လောလော ဆယ်တော့ အလုပ်က ပါးနေလို့ ”

“ခင်ဗျားတင် ပါးတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျုပ်လည်း ထိုင်နေရတာပဲ။ ဒါ ပေမဲ့ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ခတော့ ပေးမနေနဲ့ တော့။ နှိမ်လိုက်တော့... ဘဲ

စားဘဲချေပေါ့ဗျာ”

“ဘာလဲဗျာ... ဘာကို နှိမ်ရမှာ လဲ”

“ရော့... ဟောဒီမှာ ကျုပ်ရေဒီယိုလေး။ ဒီခေတ်မှာ ပြင်ဆိုင်တွေက ရေဒီယိုဆိုရင် လက်ရှောင်ကြလွန်းလို့ မပြင်ဘဲ သိမ်းထားတာ။ အဲဒါ လေး ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ပြင်ပေးဗျာ။ လက်ခံတော့ မယူနဲ့ တော့”

“ရတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်တွေမှ ပဲ အလုပ်ဖြစ်တော့တယ် ... ဟား ဟား ဟား”

“ဖုန်း... ဂလွမ်... ဂလွမ်”

အဘိုးအိုနှစ်ဦး စားပွဲသို့ ဘောလုံးတစ်လုံး လာမှန်သဖြင့် ရေနွေးပန်း ကန် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။ ဘောလုံးလာရာအရပ်သို့ ကြည့်လိုက် တော့ အသက် ခုနစ်နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် သူ့ဖခင်...

“ကန်တော့နော် အဘတို့ ။ ဒီကောင်လေး တော်တော်ဆိုးတယ်။ တ ကယ့်ဘောလုံးနဲ့ ဆော့ပါ ဆိုတဲ့ ဟာကို စိတ်ကောက်ပြီး ကန်ပစ်တယ်”

“ကလေးက ဘာများ ဆော့ချင်လို့ လဲကွယ်။ ဟဲ့... ဟဲ့... ကလေး... မပြေးနဲ့ လေ”

ချာတိတ်က လမ်းတစ်ဖက်သို့ဖြတ်ပြီး ကန့်လန့်ကာ ကာထားသော ဆိုင်ခန်းတစ်ခုထဲသို့ လှစ်ခနဲစွတ်ဝင်ပြေး၏။ ကလေးအဖေလည်း ခေါင်းကုတ်ကာ ဘောလုံးလေးကိုကိုင်ရင်း နောက်မှ လိုက်သွား၏။ အ ဘိုးအိုနှစ်ဦးသည် ကလေးနှင့် သူ၏ ဖခင် ဝင်သွားရာဆိုင်ခန်းသို့ အကြ ည့်ကို ရွှေ့လိုက်ရာ...

“ဆိုနီ စီဒီဂိမ်း” ဟူသောဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည် ။

ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်း

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

*